

Již i ta okolnost, že do řešení sporného poměru zasáhlo zemské gubernium, jehož kompetenci nebylo by lze odůvodniti, kdyby bylo bývalo šlo o poměr povahy soukromoprávní, nasvědčuje tomuto pojetí.

Nehledě dále k tomu, že zmíněné guberniální vynesení z r. 1834 bylo již tehdy ovládáno ve svém úmyslu, regulovati dosavadní práva d-ských sousedů na dříví z obecních lesů dle skutečné potřeby a za určitou úplatu ve prospěch obce, myšlenkou, která později došla pregnantního výrazu v ustanovení § 70 ob. zřiz., vytýká intimát hospodářského úřadu Milínského na něm spočívající, že bývalé gubernium zemské od dosavadního, t. j. dle narovnání z 20. února 1724 stávajícího »práva užívati kmenového dříví z obecních lesů D-cké s o u s e d y odsaditi nechce« a mluví dále o komisi, při které docíleno dorozumění v ten smysl, že výtěžek z obecních lesů d-ckých vykáže se v určité míře d-ckým k o n t r i b u e n t ů m, t. j. poplatným obyvatelům v obci D. a jejich nástupcům jako držitelům určitě označených usedlostí v obci proti úhradě poloviny daní z tohoto majetku obcí placených. Z toho všeho jest patrné, že již důvodem původního práva užívacího dle narovnání z r. 1724 byl poměr právních předchůdců st-lů jako poplatných sousedů a poplatných držitelů určitých usedlostí k obci, tedy jediné příslušnost jejich a jejich usedlostí k veřejnoprávnímu svazku obecnímu.

Na tomto stavu spočívalo i v řečeném intimátu Milínského hospodářského správce zmíněné dorozumění před komisí 26. dubna 1834 a nedoznal jím poměr tento změny, když zmíněné sdělení opět a opět zdůrazňuje postavení oprávněných jako d-ckých kontribuentů a držitelů určitých usedlostí v obci, tedy opět sousedů v obci daní povinných a jako protiváhu za poskytnuté privilegium se klade povinnost ulehčiti obci jako takové její břemeno daňové. Ze všeho toho patrné, že původ požitkových práv oprávněných starousedlíků d-ckých ke spornému obecnímu majetku hledati sluší jediné v tom, že oni, resp. jejich právní předchůdci jako občané t. j. z titulu jejich právního vztahu k obci skutečně vykonávali tato práva roku 1864, z čehož důsledně plyne, že tu jde o právní poměry upravené v § 70 ob. zřiz. česk.

Je-li vznik i právní povaha požívacích práv, o něž jde, tímto způsobem osvědčena, nemůže, jak již shora naznačeno, nahodilé označení jich jako služebnosti samo o sobě míti takový význam, jaký mu přikládá stížnost.

Za tohoto stavu věci vystihl úřad žal. zcela správně nař. rozhodnutím jádro sporu a nebylo proto příčiny, aby konal další šetření, jak za to má stížnost. Nelze tudíž uznati výtku vadnosti řízení v tomto směru stížností uplatňovanou za důvodnou.

Nař. rozhodnutí jest tudíž ve shodě se zákonem a bylo proto stížnost posléze uvedených st-lů zamítnouti.

Č. 1996.

P o z e m k o v á r e f o r m a: Nemovitost, která slouží jako ostatní zabrané nemovitosti zemědělské produkci, není objektem podle § 3 a) zák. záborového.

(Nález ze dne 20. února 1923 č. 2922.)

Věc: Jan H. v S. (adv. Dr. B. Jahn z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o vyloučení usedlosti ze záboru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Za vyloučení ze záboru prohlašuje záborový zákon v § 3 a) objekty právně i hospodářsky samostatné, které neslouží hospodaření na zabraných nemovitostech.

Zkoumají-li se důvody nař. rozhodnutí, pro které odepřel žal. úřad vyhověti žádosti st-lčíně za vyloučení usedlosti čp. — v L. O. ze záboru, nutno přijíti k názoru, že žal. úřad tím, že akcentoval po různých stránkách jednotnost hospodářské správy usedlosti té a st-lčina velkostatku, chtěl vlastně vytknouti, že jak velkostatek tak i usedlost tvoří jednotný soubor nemovitostí, v němž usedlost není takovým zvláštním v sobě uzavřeným celkem, který by nejen byl sám o sobě schopen tvořiti zvláštní samostatnou hospodářskou jednotku, nýbrž i měl své vlastní hospodářské určení, které by se neslo k jinému účelu, než k zemědělské neb lesní produkci, že tedy vlastně výrok žal. úřadu popírá, že by usedlost vylučovaná byla objektem po rozumu § 3 a) zák. zábor.

Nss vyslovil již ve svém nálezu ze dne 23. ledna 1922 č. 7851/21 (Boh. 1133 adm.), na jehož podrobné odůvodnění se strany dle § 44 jedn. řádu odkazují, že právním předpokladem vyloučení ze záboru jest, aby vylučovaná nemovitost měla jiný účel, než zemědělskou nebo lesní produkci,* a že nemovitosti, které podmínce té nevyhovují, sloužíce jako ostatní nemovitosti téhož vlastníka zemědělské produkci, tvoří jen jednoho součinitele z onoho součtu čili souboru, který vykazuje v celku výměru § 2 zák. zábor. a tím všechny své sčítance uvádí v zábor.

V daném případě st-lka již v žádosti vylučovací tvrdila, že se usedlost čp. — v L. O. skládá z obytné a hospodářské budovy s pozemky v celkové výměře 28 ha, téměř výhradně zemědělskými a lesem č. kat. — ve výměře 2 ha a že jest tedy přímo typickou selskou usedlostí.

Stejně stanovisko hájí také ve stížnosti. Tím však sama přiznává, že vylučovaná nemovitost nemá jinakého účelu, než zabraný velkostatek, nýbrž že má stejně jako on účel zemědělský, v širším toho slova smyslu, že tedy není objektem po rozumu § 3 a) zák. zábor.

Nevyhovělo-li pak nař. rozhodnutí její žádosti za vyloučení usedlosti té ze záboru, neporušilo tím zákon a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž bylo třeba zkoumati, zda jsou tu další podmínky pro vyloučení takové, jak o nich byla řeč v úvodě.

Č. 1997.

Obecní samospráva (Čechy): I. Stížnost poplatníkovy proti meritornímu obsahu výroku, kterým dozorcí úřad povolil obci vybírati přírážku, jest za všech okolností nepřipustná. Za to může poplatník uplatniti stížnosti proti povolovacímu výroku formální nedostatky usnesení obecního zastupitelstva o přírážkách, jež bylo podkladem povolovacího výroku a jež pro tyto nedostatky bylo neplatné. —